

## Hồi 34

### May Được Thần Công

**N**

inh Tiểu Nam ngẩn người:

- Tiền bối nói sao?

Độc Cô Khách mỉm cười:

- Bốn nhân nói đã quá rõ ràng rồi... Thu người làm đồ đệ, truyền người võ công để người dẹp loạn Tam Cung Thất Ma!

- Đáng tiếc văn bối không thể tòng mệnh!

Độc Cô Khách ngạc nhiên:

- Sao? Người không ưng thuận ư?

Đinh Tiểu Nam cười gượng:

- Chẳng còn cách nào hơn, đành xin tiền bối lượng thứ cho.

Độc Cô Khách hết sức lấy làm lạ:

- Có biết bao nhiêu nhân vật võ lâm tiếng tăm muốn bái bốn nhân làm sư phụ mà không được, với từng tuổi như người lẽ ra là một kỳ ngộ hiếm có, vậy mà...

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Không phải văn bối từ chối mà là văn bối đã có sư thừa, chẳng thể phản bội sư môn mà bái nhận tiền bối...

Độc Cô Khách vỗ tay đánh bốp:

- Có chí khí lắm!

Đinh Tiểu Nam vòng tay:

- Đa tạ tiền bối đã lượng thứ!

Độc Cô Khách trầm ngâm:

- Tuy nhiên chúng ta có thể nghĩ cách khác.

Đinh Tiểu Nam trố mắt:

- Cách gì?

Độc Cô Khách giọng buồn buồn:

- Bốn nhân vẫn truyền võ công cho ngươi, nhưng ngươi không cần nhận bốn nhân làm sư phụ!

Đinh Tiểu Nam bối rối:

- Vậy đâu được, vẫn bối há thể...

Độc Cô Khách thở dài:

- Nghiêm chỉnh mà nói, đó cũng như là ngươi giúp cho bốn nhân bởi vì chính bốn nhân đã truyền thụ võ công cho Kim Xà Phu Nhân, nay bà ta hung sự tạo loạn, đó khác nào tội lỗi của bốn nhân...

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Tiền bối chỉ cần đích thân đứng ra khuyên nhủ bà ấy, nhất định sẽ có hiệu quả.

Độc Cô Khách lắc đầu:

- Bốn nhân đã thề không bao giờ gặp bà ta nữa, Không thể nào phản bội lại lời thề của mình.

Đinh Tiểu Nam cuống lên:

- Tiền bối hà tất cố chấp như vậy...

- Đó không phải là cố chấp! Hơn nữa còn một nguyên nhân khác, đó là giữa bốn nhân với bà ta,... ít nhiều cũng còn chút tình nghĩa, bốn nhân không muốn càn tào ráo máng, bởi tính tình của bốn nhân rất nóng nảy, một khi gặp nhau nếu lời lẽ không hợp nhất định sẽ xảy ra xung đột, rất có thể bốn nhân sẽ ra tay hạ sát bà ta...

Đinh Tiểu Nam ngập ngừng:

- Tiền bối lo nghĩ như vậy rất đúng, nhưng...

Độc Cô Khách nghiêm giọng:

- Bốn nhân đã quyết định rồi, phải nhờ ngươi giúp cho một phen... tuy nhiên... chỉ cần ngăn cản cuộc nhiễu loạn này là được rồi, tốt hơn đừng làm tổn thương đến tính mạng của bà ta.

- Vậy... vậy...

Độc Cô Khách trầm giọng tiếp:

- Người bất tất lưỡng lự, phải biết sự quyết định của bốn nhân chưa bao giờ thay đổi cả, nếu người không chịu tuân lời thì chỉ có mỗi con đường chết thôi.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Theo tiền bối thì không phải đắn đo ư?

Độc Cô Khách cười gằn:

- Không cần... Bốn nhân truyền võ công cho người mà không cần danh nghĩa sư đồ, không cần thù báo, chỉ cần người vận dụng trí thông minh mà dẹp yên cuộc nhiễu loạn này, nếu không phải trường hợp bất buộc, không nên lấy mạng Kim Xà Phụ Nhân vậy là đủ lắm rồi.

Đinh Tiểu Nam cười nhăn nhó:

- Vậy xem ra văn bối không thể nào phản đối được rồi!

- Đúng thế.

Đinh Tiểu Nam bỗng quỳ sụp xuống:

- Tuy không có danh phận sư đồ, nhưng văn bối được tiền bối truyền thụ cho thần công, xin nhận văn bối một lạy này!

Thế là, Đinh Tiểu Nam nghiêm chỉnh dập đầu lạy bốn cái, đoạn cung kính đứng lên.

Độc Cô Khách không cản ngăn, để mặc Đinh Tiểu Nam vái bốn lạy xong mới hài lòng cười nói:

- Thôi được rồi, bốn nhân bắt đầu truyền võ công cho người ngay...

Đinh Tiểu Nam tiếp lời:

- Với thần công của tiền bối, hẳn là phải luyện tập đến mấy năm, e rằng thời gian không kịp đâu.

Độc Cô Khách mỉm cười:

- Bốn nhân cũng đã nghĩ đến điều ấy rồi, cho nên đã nghĩ ra một cách tiện lợi khác.

- Cách như thế nào?

- Bốn nhân sẽ truyền hết khẩu quyết cho người, người có thể từ từ lĩnh hội, nghiền cứu và luyện tập học đến đâu sử dụng đến đó, có lẽ vậy cũng đủ rồi.

Đinh Tiểu Nam thờ thần gặt đầu:

- Mọi sự đều xin vâng mệnh tiền bối!

Thế là Độc Cô Khách khởi sự truyền thụ khẩu quyết cho Đinh Tiểu Nam.

Những khẩu quyết ấy thấy đều sâu xa khó hiểu, song nhờ Đinh Tiểu Nam thiên phú thông minh ghi nhớ rất tỉ mỉ và thuộc lòng.

Và như thế Đinh Tiểu Nam đã đắm chìm trong võ học bao la, quên mất sự hiện hữu của bản thân.

Chẳng rõ thời gian trôi qua bao lâu, chỉ nghe Độc Cô Khách bỗng cất tiếng cười dài:

- Xong rồi, hài tử!

Đinh Tiểu Nam bừng tỉnh:

- Tiền bối đã truyền hết rồi ư?

Độc Cô Khách vui vẻ:

- Không sai, tất cả sở học của bốn nhân đã truyền hết cho ngươi rồi. Tuy nhiên nếu muốn luyện tập thành công thì còn đòi hỏi thời gian nữa.

- Thưa vâng!

Độc Cô Khách uể oải vươn vai:

- Ngươi đã sớm hơn ba hôm so với dự kiến của bốn nhân, quả là điều bốn nhân chẳng thể ngờ tới, đủ chứng tỏ ngươi là người hết sức thông minh, mai sau luyện tập cũng sẽ nhanh chóng hơn. Thật không ngờ chỉ vốn vẹn có ba hôm mà ngươi đã tiếp thu trọn vẹn sở học cả đời của bốn nhân.

Đinh Tiểu Nam nhảy dựng lên:

- Ba hôm? Tiền bối bảo là đã ba hôm rồi ư?

Độc Cô Khách cười:

- Không sai, nhưng có chi mà lạ?

Đinh Tiểu Nam ngớ ngẩn:

- Văn bối nhớ dường như chỉ trong chốc lát...

- Chẳng có gì lạ cả, đó là vì ngươi quá chuyên tâm đó thôi.

Đinh Tiểu Nam ra chiều băn khoăn:

- Tuy văn bối đã học hết khẩu quyết, nhưng không hiểu võ công phải sử dụng như thế nào...

Độc Cô Khách cười gượng:

- Chẳng còn cách nào hơn, bốn nhân chỉ có thể đạt được đến mức ấy thôi... Người có thể đi được rồi!

- Tiền bối không có chỉ bảo gì ư?

Độc Cô Khách lắc đầu:

- Mọi sự hãy tự quyết định lấy, chỉ cần làm được như lời bốn nhân đã đề cập là đủ rồi.

Đinh Tiểu Nam gật đầu:

- Vậy thì văn bối xin cáo từ!

Đoạn cung kính vòng tay khom mình thi lễ rồi quay người bước đi.

Nhưng vừa đi được không bao xa, bỗng nghe Độc Cô Khách cất tiếng gọi:

- Khoan đã!

Đinh Tiểu Nam vội chững bước quay lại:

- Tiền bối còn điều chi rặn bảo?

- Khi nào Kim Xà Phu Nhân bại dưới tay ngươi, ngươi hãy thay mặt bốn nhân mà an ủi bà ta, kéo bà ta nhất thời nghĩ quẩn mà đâm ra tự vẫn.

Lời lẽ rõ ràng vẫn còn nghĩ đến tình nghĩa với Kim Xà Phu Nhân. Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Văn bối nhớ rồi, xin tiền bối cứ khoan tâm!

Độc Cô Khách lại trầm ngâm nói:

- Sau khi thiên hạ thái bình, nếu ngươi có rồi hãy quay lại đây gặp ta một chuyến, kể cho ta nghe tường tận diễn biến đã qua nhé!

Đinh Tiểu Nam gật đầu:

- Vẫn đến tại nơi này ư?

Độc Cô Khách lắc đầu:

- Không, lần sau hãy tìm bốn nhân trên Vô Lượng sơn, vì bốn nhân sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Đình Tiểu Nam chau mày:

- Ở nơi nào trên Vô Lượng sơn?

Độc Cô Khách thoáng ngẫm nghĩ:

- Bốn nhân nhất thời cũng chưa thể quyết định ở nơi nào, bốn nhân chưa nghĩ ra được nơi nào hợp ý... Thôi thì người cứ đến Vô Lượng sơn một chuyến, chỉ cần hữu duyên là sẽ gặp lại nhau còn như vô duyên thì cũng chẳng thể miễn cưỡng được.

Đình Tiểu Nam buồn bã:

- Văn bối đã nhớ rồi!

Đoạn quay người chậm rãi cất bước.

Ngay khi chàng vừa quay đi, tựa hồ trông thấy trong mắt Độc Cô Khách long lanh ngấn lệ, chàng bất giác mỉm lòng, cũng cơ hồ rơi lệ.

Thế là chàng không ngoái lại nhìn nữa, thi triển khinh công phóng vọt xuống núi.

- o O o -